

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4154/20
7.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марије Терзић, председника већа, Невенке Ромчевић и Јелене Стевановић, чланова већа, у парници тужиље-противтужене АА из ..., улица ... бр. ..., коју заступа Марија Радовановић Павловић, адвокат из Београда, ул. Маријане Грегоран бр. 1, против тужених-противтужилаца ББ из ..., ул. ..., ВВ из ..., ул ... бр. ... и ГГ из ..., ..., ..., као правних следбеника сада пок. ДД из ... и тужиље по тужби за главно мешање ЂЂ из ..., улица ... бр. ..., чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из Београда, ул. Светозара Ћоровића бр. 13, ради утврђења и иселења, одлучујући о жалбама тужилца, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 17929/11 од 18.05.2012.године, у седници одржаној 7.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 17929/11 од 18.05.2012. године, у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке а жалба тужиље АА и жалба тужиље по тужби за главно мешање се у том делу **ОДБИЈАЈУ** као неосноване.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 17929/11 од 18.05.2012. године у ставу петом изреке тако што се **ОДБИЈА** противтужбени захтев сада пок. ДД, чији су правни следбеници ББ, ВВ и ГГ, којим је тражено да се обавезу тужилца АА и тужилца по тужби за главно мешање ЂЂ да се иселе са свим лицима и стварима из стана бр. ..., површине 88м², који се налази у приземљу, лево од улаза зграде у ... улици бр. ...,угао улице ... бр. ..., са улазом из ... улице, а који стан је под редним бројем ... уписан у листу непокретности бр. ... на кат. парц. ... КО ..., као и да предају кључеве наведеног стана, празног од лица и ствари на слободно располагање и државину туженом ДД, као **НЕОСНОВАН**.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ решења о трошковима поступка садржана у ставовима шестом и седмом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 17929/11 од

18.05.2012. године, тако што **СВАКА СТРАНКА** сноси своје трошкове поступка.

УКИДА СЕ решење из става осмог изреке Првог основног суда у Београду П 17929/11 од 18.05.2012. године и у том делу предмет **ВРАЋА** истом суду на поновни поступак.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 17929/11 од 18.05.2012. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском туженог-противтужиоца од 16.12.2011. године.

Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље АА да се утврди да је тужила после смрти свог супруга ЕЕ, преминулог .... године, стекла својство закупца на неодређено време на стану бр. ... у ... у ..., површине 88 квм, који се састоји од три собе, кухиње, купатила, клозета, девојачке собе, предсобља, оставе, терасе, подрума и заједничке вешернице, који стан ће тужила користити са члановима породичног домаћинства, својим кћеркама ЂЂ и ЖЖ, што је тужени дужан признати и трпети, као и да пресуда замењује уговор о закупу стана, док исти не буде закључен између парничних странака у складу са одредбама Закона о становању.

Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље ЂЂ по тужби за главно мешање којим је тражила да се утврди да је она носилац права закупа на неодређено време на наведеном стану, што су ДД и АА дужни да признају.

Ставом четвртим изреке, усвојен је противтужбени захтев ДД, па је утврђено да тужила АА и тужила по тужби за главно мешање ЂЂ, након смрти ЕЕ немају право да користе као носиоци права закупа на неодређено време наведени стан.

Ставом петим изреке, усвојен је противтужбени захтев ДД, па су обавезани тужила АА и тужила по тужби за главно мешање ЂЂ да се иселе са свим лицима и стварима из наведеног стана, који је под ред. бр. ... уписан у лист непокретности бр. ... на кат. парц. ... КО ..., као и да предају кључеве наведеног стана, празног од лица и ствари на слободно располагање и државину ДД.

Ставом шестим изреке обавезана је тужила АА да надокнади трошкове парничног поступка туженом ДД у износу од 31.300,00 динара.

Ставом седмим изреке обавезане су тужиле АА и ЂЂ да солидарно надокнаде трошкове парничног поступка туженом ДД у износу од 128.500,00 динара.

Ставом осмим изреке, укинута је решење Трећег општинског суда у Београду П 1100/07 од 11.09.2007.године и решење Трећег општинског суда у Београду Су-741/07 од 12.09.2007.године па се обавезује тужена АА да надокнади трошкове заступања од

стране заступника адвоката Ненада Илића пред Првим основним судом у Београду.

Тужиља АА је благовремено изјавила жалбу против наведене првостепене пресуде побијајући је у ставу првом, другом, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиља по тужби за главно мешање ЂЂ је благовремено изјавила жалбу против наведене првостепене пресуде побијајући је у ставу трећем, четвртном, петом и седмом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени, сада пок. ДД је одговорио на жалбе тужиља.

Решењем Првог основног суда у Београду П 17929/11 од 19.3.2014. године прекинут је поступак у овој правној ствари због смрти туженог ДД.

Поднеском од 25.3.2016. године ББ је поднео предлог за наставак поступка и у прилогу доставио решење Првог основног суда у Београду О 3803/14 од 20.11.2015. године којим су на имовини пок. ДД (коју између осталог чини и предметни стан бр. ... у ..., улица ... бр. ...), за наследнике оглашени ВВ, ББ и ГГ, након чега је решењем Првог основног суда у Београду П 17929/11 од 5.5.2016. године настављен поступак у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6510/16 од 9.11.2016. године одбијене су као неосноване жалбе тужиља и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 17929/07 од 18.05.2012. године, те је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж 2486/17 од 26.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба овде тужиље АА и утврђено да је пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6510/16 од 9.11.2016. године повређено право подносиоце уставне жалбе на поштовање дома зајемчено чланом 8. Европске конвенције о заштити људских права и слобода. Ставом другим изреке, поништена је пресуда Апелационог суда у Београду Гж 6510/16 од 9.11.2016. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о жалбама странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 174929/11 од 18.5.2012. године. Ставом трећим одлучено је да ова одлука има правно дејство и према тужиљи ЂЂ сагласно одредби члана 87 Закона о Уставном суду. Ставом четвртим одбачена је уставна жалба АА изјављена против решења Врховног касационог суда Рев 14/18 од 28.2.2018. године.

У поновном поступку по жалби тужиље, Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду на основу члана 372 ЗПП ("Сл. гласник РС", бр. 125/04 и 111/09) који се примењује на основу члана 506 став 1 ЗПП ("Сл. гласник РС", бр. 72/11...18/20) и оценио да су жалбе делимично основане.

У првостепеном поступку, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које

другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ДД (преминуо у току другостепеног поступка ...године) био је власник стана који се налази у ..., улица ..., стан бр. ..., површине 88 м². Предметни стан је користила за становање у својству носиоца станарског права сада пок. ЗЗ (свекрва тужиље АА и баба тужиље по тужби за главно мешање ЂЂ), а по уговору о коришћењу стана из 1955. године, у којем је сада пок. ЕЕ, супруг тужиље АА а отац тужиље по тужби за главно мешање) био означен као члан њеног породичног домаћинства. Након смрти носиоца станарског права, правноснажним решењем Трећег општинског суда Р 1593/91 од 13.02.1992.године утврђено је да је сада пок. ДД дужан да са сада пок. ЕЕ закључи уговор о закупу предметног стана, који ће користити са члановима домаћинства супругом АА и кћеркама ЂЂ и ЖЖ, те да то решење замењује уговор о закупу стана, док исти не буде закључен у складу са одредбама Закона о стамбеним односима. Уговор између сада пок. ДД и сада пок. ЕЕ није никада закључен. Тужиља АА се за сада пок. ЕЕ удала 1977. године, а које године је рођена тужиља ЂЂ, а њена сестра ЖЖ рођена је 1981. године. Према уверењу Министарства унутрашњих послова од 26.05.2006. године АА је имала пријављено пребивалиште у улици ... од 22.06.1978.године. Након смрти ЕЕ 17.02.2006. године предметни стан су наставиле да користе тужиље ЕЕ и ЂЂ, а такође и ЖЖ.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да су тужбени захтев тужиље АА и тужбени захтев тужиље по тужби за главно мешање ЂЂ неосновани, а да су противтужбени захтеви туженог ДД основани, па је одлучено као у ставу другом, трећем, четвртном и петом изреке побијане пресуде.

Првостепени суд је приликом доношења ових одлука применио одредбу члана 2. Закона о стамбеним односима ("Сл. гласник СРС", бр. 29/73 и 30/80), који је ступио на снагу 29.07.1973.године, према којој се станарско право, односно право на трајно коришћење стана може стећи само на стану у друштвеној својини, као и одредбу члана 80. став 1. истог закона којом је било регулисано да носилац станарског права који је то право стекао на породичној стамбеној згради и стану у својини грађана до ступања на снагу тог закона има сва права и обавезе које се тим законом прописују за носиоца станарског права који користи стан у друштвеној својини, те одредбу члана 40. став 1. и 2. Закона о становању ("Сл. гласник РС", бр. 50/92...) којом је прописано да носилац станарског права, односно купац стана на неодређено време који то право има на стану у својини грађана од дана ступања на снагу тог закона наставља са коришћењем тог стана у складу са одредбама члана 30.-39. тог закона, а да власник стана чији се стан користи под условом из става 1. тог члана има права и обавезе носиоца права располагања, у складу са одредбама тог закона, осим обавезе да омогући откуп тог стана по одредбама овог закона. Имајући у виду да је тужиља АА са сада пок. ЕЕ, који је био члан породичног домаћинства носиоца станарског права (сада пок. ЗЗ) закључила брак ... године, односно након ступања на снагу наведеног Закона о стамбеним односима, првостепени суд је закључио да тужиља АА није могла да стекне својство члана породичног домаћинства сада пок. ЗЗ, па самим тим нема ни право да настави са коришћењем стана. Како тужиља није стекла својство члана породичног домаћинства сада пок. ЗЗ, она не може бити ни купац на предметном стану у смислу одредбе члана 34. Закона о становању. При томе, првостепени суд је имао у виду навод

тужиље АА да се она у предметни стан уселила 1972.године када је са пок. ЕЕ почела да живи у ванбрачној заједници, али је оценио да ови наводи не утичу на другачију одлуку, јер ванбрачна заједница до ступања на снагу Закона о браку и породичним односима ("Сл. гласник СРС", број 22/80...) није била законом регулисана, па из ове заједнице, законом недефинисане, тужиља АА, није могла да стекне права везана за коришћење стана и стицање својства члана породичног домаћинства. Такође, како је тужиља по тужби за главно мешање ЋЋ рођена ... године, ни она није могла стећи својство члана породичног домаћинства носиоца станарског права на стану у приватној својини (носилац станарског права је у време њеног рођења била њена баба сада пок. 33), те ни она нема право да користи предметни стан као носилац права закупа. По налажењу првостепеног суда, из наведених разлога основан је противтужбени захтев ДД за иселење тужиља из предметног стана, а све имајући у виду и одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа.

Супротно паушалним жалбеним наводима тужиље АА, правилно је првостепени суд донео одлуку као у ставу првом изреке када је дозволио преиначење противтужбе из поднеска од 16.12.2011. године. Наиме иако се тужиља током поступка противила наведеном преиначењу, суд сходно одредби члана 193 став 2 ЗПП може дозволити преиначење и кад се тужени томе противи ако сматра да би то било целисходно за коначно решење односа међу странкама и ако оцени да поступак по преиначеној тужби неће знатно продужити трајање парнице. Ово посебно имајући у виду да су у конкретном случају истакнути тужбени и противтужбени захтеви међусобно повезани и односе се на исту непокретност, као и чињеницу да је главна расправа закључена 18.5.2012. године.

Првостепени суд је полазећи од потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања правилно одлучио одбијањем тужбених захтева тужиља у ставу другом и трећем изреке и усвојањем противтужбеног захтева туженог-противтужиоца и одлучио као у ставу четвртм изреке побијане пресуде, у ком делу је побијана пресуда потврђена применом чл. 375 ЗПП, али из разлога који следе.

Законом о стамбеним односима ("Сл.гласник СРС", бр.29/73 и 30/80) било је прописано да грађанин који се уселио у стан у приватној својини на основу уговора о закупу стана стиче право да тај стан користи под условима утврђеним тим законом и уговором о закупу стана (чл.2 ст.2); да носилац станарског права који је то право стекао на стан у својини грађана до ступања на снагу тог закона, има сва права и обавезе које се тим законом прописују за носиоца станарског права који користи стан у друштвеној својини, ако тим законом није друкчије одређено (чл. 80 ст.1).

Одредбом чл. 9 истог закона било је прописано да се корисником стана у смислу тог закона сматрају носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, као и лица која су престала да буду чланови тог домаћинства а остала су у истом стану (став 1); да се члановима породичног домаћинства сматрају између осталог, брачни друг и деца рођена у браку (став 2).

Одредбом чл. 17 истог закона, поред осталог, било је прописано: да корисници стана који станују заједно са носиоцем станарског права имају право да трајно користе стан под условима из тог закона (став 1); да члановима породичног домаћинства

припада право из ст.1 тог члана и после смрти носиоца станарског права (став 2).

Законом о стамбеним односима ("Сл.гласник СРС, бр.8/81...38/84) било је прописано да грађанин који се усели у стан у својини грађана на основу уговора о закупу стана, стиче право да тај стан користи под условима утврђеним тим законом и уговором о закупу стана (чл.2 ст.2); да носилац станарског права који је то право стекао на стан у својини грађана до 29. јула 1973. године, као дана ступања на снагу претходно цитираног закона има сва права и обавезе које се тим законом прописују за носиоца станарског права који користи стан у друштвеној својини, осим ако није друкчије одређено(чл. 85 ст. 1).

Одредбом чл. 9 истог закона, поред осталог, било је прописано: да се корисником стана у смислу тог закона сматрају носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, као и лица која су престала да буду чланови породичног домаћинства (ст. 1); да се члановима породичног домаћинства сматрају-брачни друг и деца рођена у браку (ст. 2).

Одредбом чл. 17 истог закона било је прописано: да корисници стана који станују заједно са носиоцем станарског права имају право да трајно користе стан под условима из тог закона (ст.1);да члановима породичног домаћинства припада право из ст.1 ипосле смрти носиоца станарског права (ст.2).

Одредбама Закона о становању ("Сл.гласник РС" бр.50/92...99/11) је прописано: ако се неко лице усели у стан без правног основа или стан користи без закљученог уговора , власник стана, односно лице које има правни интерес, може код општинског органа надлежног за стамбене послове да захтева његово исељење (чл. 5 ст.2); у случају смрти закупца, чланови породичног домаћинства који су са закупцем становали у истом стану, настављају са коришћењем тог стана, с тим што уговор о закупу закључује лице које они споразумно одреде, а да се по чланом поог домаћинства закупца стана, у смислу тог закона, између осталог сматрају брачни друг и дете (чл. 9 ст.2 и 4); у случају смрти закупца или његовог исељења, купац на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи тај стан, по редоследу прописаном том одредбом, првенствено брачни друг и дете; да чланови породичног домаћинства закупца друштвеног стана имају право да трајно користе тај стан, под условима из тог закона (чл. 36 ст.1); носилац станарског права, односно купац стана на неодређено време који то право има на стану у својини грађана, од дана ступања на снагу тог закона наставља са коришћењем тог стана у складу са одредбама чл. 30 до 39 истог закона (чл.40 ст.1).

По становишту овог суда (а које правно схватање је исказао Уставни суд у бројним својим одлукама) сходно цитираним законским прописима, сви цитирани закони праве јасну разлику између носиоца станарског права и корисника стана и следствено томе након 29. јула 1973. године, као дана ступања на снагу Закона о стамбеним односима из 1973. године, на стану у својини грађана није се могло стећи својство носиоца станарског права уселењем у тај стан. Међутим Закон о стамбеним односима није онемогућио да се након његовог ступања на снагу стекне својство члана породичног домаћинства носиоца станарског права, односно својство корисника стана, шта више Закон о стамбеним односима из 1973. године који је важио у време уселења

у стан, односно рођења тужиља у чл. 17 истог закона, прописивао је да корисници стана који станују заједно са носиоцем станарског права имају право да трајно користе стан под условима из тог закона и да члановима породичног домаћинства припада право из ст.1 тог члана и после смрти носиоца станарског права (став 2). И одредбом чл.9 ст. 2 Закон о становању прописано је да у случају смрти закупца, чланови породичног домаћинства који су са закупцем становали у истом стану, настављају са коришћењем стана.

Стога тужиље имају право да наставе да користе предметни стан, али не као закупци на неодређено време, већ као чланови породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права. У прилог овом ставу је чињеница да су обе тужиље, у конкретном случају, имале својство уговорног члана породичног домаћинства носиоца станарског права по ЕЕ, тј. да је правноснажним решењем Трећег општинског суда Р 1593/91 од 13.2.1992. године тужиљама признат статус члана породичног домаћинства и корисника предметног стана. Како се тужбом тражи утврђење да су тужиље стекле својство закупца на неодређено време на предметном стану и да по том основу имају права да трајно користе стан, то је правилно одлучено одбијањем њихових тужбених захтева, али из наведених разлога а уједно је потврђен и противтужбени захтев којим је тражено да се утврди да тужиље немају право да предметни стан користе као закупци на неодређено време.

Из изнетих разлога у овом делу је побијана пресуда потврђена на основу чл.375 ЗПП.

У преиначеном делу побијане пресуде, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је погрешно применио материјално право.

Тужени је противтужбом тражио да се утврди да тужиље немају право закупа на неодређено време на предметном стану и из тог разлога је тражио њихово иселење и предају предметног стана у његов посед. Током поступка тужиља АА се позвала на право на дом из члана 8 Европске конвенције.

Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода, која је сагласно члану 16 став 2 Устава Републике Србије, саставни део домаћег правног поретка и непосредно се примењује, у одредби члана 8 став 1 прописује да свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке. Према пракси Европског суда за људска права “дом” је аутономан појам. Начелно гледано, то је физички ограђен простор где се одвија приватни и породични живот са којим је одређено лице остварило довољно јаку и трајну повезаност, без обзира да ли борави у њему законито или не, као и без обзира да ли користи тај простор у својству власника или закупца. Постојање довољно јаке и трајне везе процењује се на основу конкретних околности одређеног случаја, а не ваљаности правног основа.

Према ставу 2 истог члана Конвенције допуштено је мешање у остваривање права на дом уз кумулативно остварење три услова: да је мешање законито, засновано на одредбама домаћег законодавства које су доступне (јавно објављене), довољно прецизне (не допуштају битно различита тумачења њиховог значења) и предвидљиве у примени (надлежни домаћи судови их доследно тумаче и примењују); да је мешање

предузето ради остваривања легитимног циља-интереса националне и јавне безбедности, економске добробити земље, спречавање нереда или криминала, заштите здравља или морала и заштите права и слободе других и да је мешање неопходно у демократском друштву и сразмерно циљу који се жели постићи, а што подразумева примену теста пропорционалности-одмеравање између интереса туженог да заштити свој дом и тужиоцевог интереса да оствари легитимни циљ.

Право на дом, на које се односе одредбе члана 1 и 2 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода подразумева трајне и чврсте везе одређеног лица са неким стамбеним простором, сходно чему за јавне власти односне државе настаје обавеза да се не мешају у вршење овог права. Мешање јавних власти у вршење овог права је изузетно уз кумулативно остварење услова из члана 8 став 2 Конвенције.

По оцени овог суда, за оцену постојање права тужиља на дом, а нарочито за спровођење теста пропорционалности - одмеравање интереса тужиља да заштите свој дом и права својине сада пок. ДД на стану, битне су чињенице да ли су тужиље стекле довољне и трајне везе са станом као јединим местом за живот, због чега би он представљао њихов дом у смислу наведене одредбе Конвенције, колико је дуго и непрекидно су живеле у том стану, али и да ли имају на неки други начин решено стамбено питање, а које чињенице су утврђене и разјашњене у првостепеном поступку.

У конкретном случају, а према утврђеном чињеничном стању, тужиље су постале чланови породичног домаћинства пок. ЕЕ, који је био носилац станарског права на предметном стану, после 1973. године и то тужиља АА која је закључила брак ... године, а тужиља ББ која живи у стану од ... године, када је рођена. Стога, имајући у виду да тужиље у предметном стану живе породично непрекидно дуже од 30 година, то су оне стекле трајне везе са станом који представља њихово једино место за живот, имајући у виду да током поступка није доказано да тужиље на други начин имају решено стамбено питање, па у конкретном случају предметни стан неспорно представља дом тужиља у смислу цитираног члана 8 Конвенције.

Имајући у виду изнето, другостепени суд сматра да се иселење тужиља ради остварења легитимног циља који се огледа у заштити имовинског права туженог, не би могло сматрати нужним у демократском друштву и сразмерним том циљу у смислу члана 8 став 2 Конвенције па би иселењем тужиља било повређено њихово право на дом зајамчено чланом 8 Европске конвенције. Због тога овај суд налази да је ограничење својинског права туженог у конкретном случају оправдано и да није нарушена осетљива равнотежа између права тужиља на дом и права својине туженог

Стога је побијана пресуда преиначена у ставу петом изреке и одлучено одбијањем противтужебног захтева туженог-противтужиоца за иселење тужиља из предметног стана и предају тог стана њему у посед на основу чл. 380 т.4 ЗПП.

С обзиром да је преиначење побијане одлуке утицало на успех странака у спору, имајући у виду једнак (делимичан) успех свих странака, преиначена су решења о трошковима поступка из става шестог и седмог изреке побијане пресуде и применом чл. 149 ЗПП одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решење садржано у ставу осмом изреке побијане пресуде за сада се не може прихватити као правилно, јер је захваћено битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, на шта се жалбом тужиље АА основано указује. Наиме, побијано решење има недостатака због којих се не може испитати, с обзиром на то да је изрека неразумљива, а одлука не садржи разлоге о битним чињеницама. Постојање ове битне повреде онемогућава испитивање правилности ове одлуке, из ког разлога морала бити укинута.

Наиме, побијаним решењем су укинута решења Трећег општинског суда у Београду П 1100/07 од 11.09.2007.године, којим је тужиља АА ослобођена од плаћања трошкова поступка и решење истог суда од 12.09.2007.године, којим је тужиљи постављен за заступника адвокат Ненад Илић који је током поступка предузимао радње у име тужиље и део трошкова је именованом исплаћен из средстава суда. Истим решењем је обавезана ова тужиља да надокнади трошкове заступања од стране заступника адвоката Ненада Илића пред Првим основним судом у Београду.

Ова решења су укинута на рочишту одржаном дана 22.3.2012. године а потом је наведено решење унето у побијану пресуду, у ставу осмом изреке.

Чланом 168 ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/2004, 111/2009) прописано је да решење о ослобођењу од плаћања трошкова и о постављању заступника првостепени суд може у току поступка укинути ако утврди да је странка у стању да сноси трошкове поступка. Том приликом суд ће решити да ли ће странка потпуно или делимично накнадити и оне трошкове и таксе од којих је раније била ослобођена као и стварне издатке и награду постављеном заступнику, те да се првенствено имају накнадити износи исплаћени из средстава суда.

У изреци побијаног решења првостепени суд није навео који износ трошкова је тужиља АА дужна да надокнади на име заступања адвоката Ненада Илића, а којих је раније била ослобођена, што изреку чини неразумљивом, а са тим у вези и из образложења одлуке је нејасно да ли је именована тужиља обавезана да потпуно или делимично накнади трошкове и таксе од којих је раније била ослобођена као и стварне издатке и награду постављеном заступнику, имајући у виду да у том делу суд пропустио да наведе разлоге.

Из наведених разлога морало је бити укинута решење, а којим је први пут одлучено да се ставе ван снаге решења којима је тужиља ослобођена плаћања трошкова поступка на основу одредбе члана 387 тачка 3 ЗПП.

Стога ће у погледу укинутог решења у поновном поступку првостепени суд имајући у виду све примедбе из ове одлуке, поново ценити испуњеност услова за укидање решења о ослобођењу од плаћања трошкова од 11.9.2007. године, као и о постављању заступника од 12.9.2007. године, те уколико нађе да су услови били испуњени, одлучиће да ли ће тужиља АА потпуно или делимично накнадити оне трошкове од којих је раније била ослобођена, као и стварне издатке и награду постављеном заступнику, те ће за своју одлуку дати јасне и потпуне разлоге.

Захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова другостепеног је одбијен у смислу одредбе члана 161 став 2 ЗПП, будући да састав одговора на жалбу не представља потребан трошак за вођење ове парнице.

**Председник већа-судија
Марија Терзић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић